

[Finansministeren.]

met. Det er ikke nogen kritik af kildeskattesystemet. Sådan er altså, må man vide, ideen i kildeskattesystemet. Det er altså denne idé, som man nu i kildeskattesystemets første år fører til, at initiativet lammes, at vi ikke får opsparring nok.

Dertil siger jeg: vil man så være med til nogle opsparingsfremmende begunstigelser, vil man være med til at holde visse opsparingsordninger uden for beskatning? Når man er så optaget af, at den private opsparring ikke må rammes af skattesystemet, kunne man jo holde den uden for beskatningen. Det har vi dog gjort forsøg på. Vi ved jo godt, at både hr. Grünbaum og hr. Lysholt Hansen har en principiel opfattelse af disse spørgsmål, som ikke er den samme som min, det er gammelkendt. Men bevares: hvis det skal diskuteres, så lad det blive diskuteret en gang til. Jeg mener, at da vi havde kapitalbindingsordningen, havde vi nogle opsparingsfremmende foranstaltninger, som gav mulighed for at skaffe opsparring i banker og sparekasser, men den ophævede man i 1967, og der har ikke været mulighed for at skaffe tilslutning til en genoplivelse af den.

Jeg vil også gerne sige til hr. Grünbaum, at jeg ikke mener, vi opkræver 3½ milliard kr. for meget i skat, ud fra det synspunkt, at bare fordi vi har kildeskatten, bliver vi nødt til at gøre det. Vi opkræver naturligvis 3½ milliard kr. mere, end vi skal bruge, fordi vi mener, at vi skal opkræve mere, end vi skal bruge, vi gør det, fordi vi mener, at ud over dækningen af statsudgifterne må man igennem finanspolitikken under den nuværende højkonjunktur, som hr. Poul Dam kaldte det, sikre os et sådant overskud, at vi kan dæmpe efterspørgslen.

Hr. Grünbaum har sagt til mig ved flere diskussionsmøder, at det simpelt hen er rigtigt, at man fører en stram finanspolitik, men denne stramme finanspolitik kan kun give sig udslag i, at vi opkræver mere, end vi bruger af penge. Det kan man så nå ved at sætte forbruget af penge ned fra statens side, og det er det, vi forsøger med besparelserne, eller man kan forsøge det ved at opretholde en uændret beskatning. Jeg tror ikke, der er nogen fra regeringens side, der

har villet sige her i dag eller i går, at de 3½ milliard kr. i overskud ikke er tilsigtet. Der er ingen, der vil sige: ja men det er jo bare skattesystemet, der giver os disse 3½ milliard kr., for selvfølgelig kunne vi have undgået det ved at fastsætte udskrivningsprocenten til 70 eller 75, eller hvad ved jeg, for 1971. Men vi har altså ment, at det var rigtigt at føre en stram finanspolitik; det tager vi ansvaret for, og så kan hr. Grünbaum vel ikke forlange mere indrømmelse på det punkt. Vi fører den stramme finanspolitik, fordi vi mener, det økonomisk er rigtigt; vi gør det ikke, fordi det er en følge af kildeskattesystemet. Nu er det sådan med hr. Grünbaum og mig, at når vi fører diskussioner, siger vi begge to noget, der er rigtigt, og ofte bliver det derfor svært for andre at finde ud af, hvad de er uenige om, og hvem af dem der egentlig har ret. Det er selvfølgelig rigtigt, når hr. Grünbaum siger, at dette, at man flytter det over til en samtidighedsskat, giver et kæmpemæssigt merprovenu, hvis man ikke sænker udskrivningsprocenten. Det forstår vi godt alle sammen. Det var bl. a. det, vi prøvede på at få hr. Grünbaum til at indse i marts 1967, da vi sad på Store Kro og hr. Grünbaum skulle indføre kildeskatten. Da havde vi en vældig diskussion om, hvorvidt den skala, som hr. Grünbaum dengang havde udarbejdet, og som, så vidt jeg husker, er identisk med den, vi har nu, skulle udskrives med 100 pct. Hr. Grünbaum vil sikkert kunne erindre, at under de mange dages møder holdt vi fra konservativ side på, at man ikke kunne tage en 100 pct.s beskatning af den skala, men måtte tage hensyn til, at det var samtidighedsskat, vi gik over til. Hr. Grünbaum afviste, at man skulle tage dette hensyn; han ville ikke give nogen som helst garantier, han ville end ikke gå ned til 95 pct. dengang. Da vi så skulle realisere systemet, ville han ned på 82. Men jeg indrømmer, at det blev også bedre tider senere, og det er naturligvis det, der er det afgørende. Er tiderne gode, skal denne procent være lavere, end hvis tiderne er stramme og man derfor ikke ved, om indkomststigningen vil blive særlig stor i samfundet.

Ja, jeg må måske på nuværende tidspunkt sige til hr. Per Hækkerup, at nu håber jeg ikke, jeg behøver at forlænge tingets